

TRUST AGAIN

Mona Kasten bij Boekerij:

Begin again

Trust again

Mona Kasten

TRUST AGAIN

ISBN 978-90-225-8724-9
ISBN 978-94-023-1400-7 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Trust again*
Vertaling: Sylvia Wevers
Omslagontwerp: Zero Werbeagentur, München, door Baqup bewerkt voor de Nederlandse editie
Omslagbeeld: © FinePic, München
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2017 Bastei Lübbe AG, Keulen
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn schrijfmeiden: Bianca, Caro, Kim, Laura,
Nadine, Rebecca en Yvo

TRUST AGAIN PLAYLIST

Weaker Girl – Banks
War Of Hearts – Ruelle
Lay It All On Me – Rudimental (feat. Ed Sheeran)
Into You – Ariana Grande
Let Me Love You – Ariana Grande (feat. Lil Wayne)
What A Feeling – One Direction
Never Enough – One Direction
Bloodsport – Raleigh Ritchie
No Pressure – Justin Bieber (feat. Big Sean)
Only Love – Ben Howard
Rivers In Your Mouth – Ben Howard
Remnants – Jack Garratt
In The Shadow Of A Dream – James Morrison
To The Wonder – Aqualung (feat. Kina Grannis)
Everything Is Lost – Maggie Eckford
dRuNk – ZAYN
Show Me Love – Robin Schulz & J.U.D.G. E.
Close – Nick Jonas (feat. Tove Lo)
We Don't Talk Anymore – Charlie Puth (feat. Selena Gomez)
Where's My Love – SYML

1

Het was een stom idee geweest om in het café te willen schrijven.

Een héél stom idee.

Ik staarde de gast aan die voor me stond en me aankeek alsof hij op een antwoord wachtte op iets wat hij me gevraagd had. Geen idee waarom hij ervan uitging dat ik hem had verstaan. Misschien dacht hij dat ik de fantastische gave had te kunnen liplezen? De oorschelpen van mijn koptelefoon waren ongeveer zo groot als pizza's en wogen vijf kilo. Ik had expres wat meer geld uitgegeven zodat er echt geen omgevingsgeluid tot me doordrong als ik me tijdens het werken moest concentreren.

Juist daarom haatte ik het eigenlijk om op openbare plaatsen te schrijven. Ten eerste omdat het omgevingsgeluid alleen met een geluidsdichte koptelefoon te verdragen was en ten tweede omdat je constant door iemand aangesproken of lastiggevalen werd. Dat laatste was dus net gebeurd.

De jongen was knap, dat wel. Hij had roodbruin haar en mooie bruine ogen. In zijn jeans en nauwsluitende shirt dat strak rond zijn schouders spande, zag hij er beslist niet verkeerd uit. Toch kreeg ik een onprettig gevoel.

Langzaam tilde ik de rechterschelp van mijn megagrote koptelefoon van mijn oor.

‘Wat zeg je?’ vroeg ik en ik hield mijn hoofd schuin om de jongen beter te kunnen verstaan. In mijn linkeroor klonk nog steeds Halsey op volle sterkte.

De jongen keek met zijn ogen halfdicht op me neer. ‘Je bent hier vaak op vrijdag,’ zei hij. ‘Je bent me al een paar keer eerder opgevallen.’

Dat klopte, ook al was dat absoluut geen vrijwillige keuze. Als het aan mij had gelegen zat ik vrijdagmiddags in mijn kamer op de campus van Woodshill University. Maar helaas deelde ik de kamer met een nymfomane.

‘Ja, ze hebben hier goede koffie,’ mompelde ik. De manier waarop die gast me aankeek, vond ik niet fijn. Alsof hij iets van me verwachtte en de mogelijkheid dat hij het niet zou krijgen niet eens in hem opkwam.

Nu hield ook hij zijn hoofd schuin. Zijn grijns werd breder. ‘Je drinkt geen koffie. Meestal bestel je warme chocolademelk. Maar het wordt binnenkort weer warmer. Ik ben benieuwd wat je dan gaat drinken.’

Ik kreeg klamme handen en had moeite met slikken. Ik begon hem eng te vinden. Ik was niet zo iemand die vocht voor een plekje vooraan bij het grote raam, maar zat meestal op de eerste verdieping van Café Patriot, in een hoekje helemaal achterin, met mijn rug naar de zaal. Dat plekje, met het kleine ronde tafeltje en de versleten stoelen, was een soort schuilplaats voor me. Ik had nooit gedacht dat iemand mij daar zou observeren.

Dit was eng.

Observeerde hij me al langer? O god, had hij misschien gezien waar ik aan werkte?

‘Ik wil daar graag achter komen,’ ging de jongen verder, met een stem die een octaaf lager was.

Serieus. Hij probeerde de truc met de lage stem en de zweele blik. Als ik een ander meisje was geweest, had het misschien gewerkt. Maar sinds een jaar meed ik het gezelschap van het mannelijke geslacht als de pest.

‘Ik waardeer je aanbod zeer,’ begon ik en ik streek mijn pony opzij. Die bevond zich net in de irritante tussenfase waarbij de rode plukken als kleine dolken in mijn ogen prikten. ‘Maar ik geloof niet dat het een goed idee is.’

‘Ah, kom op,’ zei hij, en hij trok de vrije stoel van het tafeltje

naast het mijne naar mijn hoek. Hij ging er omgekeerd op zitten en steunde met zijn armen op de rugleuning. ‘Ik kan goed luisteren.’

Waarom dacht hij in godsnaam dat ik met hem wilde praten? Mijn blik gleed heel even naar mijn laptop. Ik had er goed op gelet dat ik de lettergrootte kleiner had ingesteld en de helderheid van het scherm had ik ook verlaagd. Toch jeukten mijn handen om de laptop gewoon dicht te klappen. De tekst die op het scherm stond was niet voor vreemde ogen bestemd – althans, nog niet.

Met een ruk drong Grover bij me naar binnen en ik kreunde luid. Hij stootte een dierlijke kreet uit, waardoor ik gelijk al bijna klaarkwam.

Nee, dat was absoluut niet voor de ogen van deze onbekende griezel bestemd.

‘Welk vak?’ vroeg de jongen en hij wees naar mijn laptop.

Met een ogenschijnlijk terloopse beweging klapte ik de laptop dicht. Ik schoof de draadloze koptelefoon in mijn nek en haalde met twee handen voorzichtig mijn haar eronderuit. Ik pakte mijn tas van de grond om Watson weer op te bergen – zo had ik de gigantische laptop gedoopt toen ik hem bijna drie jaar geleden had gekocht. Hij was reusachtig met zijn scherm van wel honderd inch en erg zwaar.

De jongen raakte voorzichtig mijn arm aan. ‘Hé, het is al goed. Ik wilde je niet wegjagen, ik ga al,’ zei hij bijna verlegen. ‘Je zag er alleen zo zielig uit in je eentje en toen dacht ik...’ Hij haalde wat stuntelig zijn schouders op.

Oké, nu was hij niet meer zo eng.

‘Luister, ik vind je heel aardig...’ Ik dacht koortsachtig na of hij zijn naam al genoemd had.

‘Cooper,’ hielp hij me.

‘Cooper,’ herhaalde ik met een glimlach. ‘Echt, je lijkt me een aardige jongen, maar ik moet er nu vandoor. Ik heb nog een hoop te doen en kan me hier op de een of andere manier niet concentre-

ren.’ Ik bevrijdde mijn arm uit zijn greep en stopte het oplaadsnoer in het voorste vak van mijn laptotas.

‘We zouden het een keer kunnen overdoen. Als je het niet meer zo druk hebt,’ stelde Cooper voor.

Ik onderdrukte een zucht en stond op. ‘Ik ben niet... geïnteresseerd. Het spijt me.’

Cooper was ook opgestaan. Hij liet zijn blik langzaam over mijn lichaam omlaag en omhoog glijden. ‘Zo had ik je helemaal niet ingeschat.’

Ik knipperde perplex met mijn ogen. ‘Pardon?’

‘Ik bedoel, je ziet eruit als iemand die wel in is voor een verzetje.’ Zijn blik was ineens niet meer vriendelijk maar nogal denigrerend. ‘Maar kennelijk ben je nogal preuts. Jammer.’

Binnen enkele seconden zakten Coopers zojuist verzamelde pluspunten naar een dikke onvoldoende.

‘Ik neem mijn woorden terug, Cooper. Je bent helemaal geen aardige jongen,’ zei ik en ik pakte hoofdschuddend de rest van mijn spullen in, waarna ik de zware tas over mijn schouder sloeg.

‘Of ben je soms lesbisch? Dat had je dan beter meteen kunnen zeggen!’

Die gast was ongelofelijk. ‘Niet dat mijn seksuele geaardheid hier enige rol in speelt, maar dat ik niet met je uit wil gaan, wil niet zeggen dat ik niet op mannen val,’ snauwde ik en ik drong langs hem heen. ‘Of dat ik preuts ben, alleen omdat ik niet in jouw trucje trap met je lage stem en ik-observeer-je-al-een-tijdje.’

Sneller dan eigenlijk mogelijk was met de tas haastte ik me de trap af en stormde ik naar buiten.

Ik zoog de frisse februarilucht diep in. Het was nog steeds vrij koud en bij het uitademen kwamen er kleine wolkjes uit mijn mond. Ik haalde de kakikleurige wollen muts uit mijn jaszak en trok die zo ver over mijn hoofd dat mijn oren tegen de snijdende wind van Woodshill beschermd waren. Ik trok de sjaal half over mijn gezicht en bedacht toen wat de opties waren.

Ik kon vast nog niet terug naar mijn kamer. Mijn kamergenote Sawyer had weer eens een vent meegenomen en ik was al veel te vaak getuige geweest van haar seksuele activiteiten. Dat was een van de redenen waarom ik zo'n dure koptelefoon had gekocht. Aangezien het risico te groot was dat ik weer een halfnaakte kerel zou aantreffen die net zijn hoofd tussen haar benen had begraven, durfde ik niet naar huis te gaan.

Café Patriot viel per direct af als schrijflocaat. Zolang die creep er nog was kreeg je mij er met nog geen tien paarden naartoe.

De universiteitsbibliotheek zou kunnen. Die ging vandaag pas om tien uur dicht, maar was niet erg geschikt als locatie voor wat ik aan het schrijven was. Het was er te druk, er liepen te veel mensen langs je die een blik op je beeldscherm wierpen.

Ik stopte mijn handen in mijn zakken en stootte met mijn vingers tegen koel metaal aan. Mijn sombere gedachten fleurden meteen op. Natuurlijk!

Bijna twee maanden geleden was mijn beste vriendin Allie verhuisd. Haar nieuwe huis lag op een klein kwartiertje lopen van de campus. Meteen toen ze erin trok had ze mij haar reservesleutel gegeven. Ten eerste omdat ik de officiële tante van haar kater Spidey was en hem soms moest voeren als zij er niet was, en ten tweede omdat Allie op de hoogte was van Sawyers levendige activiteiten. Ze had aangeboden dat ik in haar huis mocht als ik weer eens buitengesloten werd. Ik had nog niet vaak op dit aanbod in durven gaan, maar vandaag had ik geen andere keus.

Ik pakte meteen mijn telefoon uit mijn zak om haar te bellen, maar ze nam niet op, waarna ik haar een berichtje stuurde om mijn bezoek aan te kondigen.

Bij ieder ander zou ik het niet prettig hebben gevonden om op zijn of haar hulp aangewezen te zijn, maar bij Allie was dat anders. Ik had haar in het vorige semester leren kennen, op de allereerste dag van de introductie-evenementen. Ze was me opgevallen omdat ze eruitzag zoals ik me had gevoeld – simpelweg wanhopig. Ik

had naar haar gezwaaid om te gebaren dat ze bij mij in de rij moest komen staan en vanaf dat moment waren we onafscheidelijk.

Allie woonde met haar vriend Kaden in een prachtige buurt. De plantsoenen waren die dag nog met rijp bedekt, maar ik wist zeker dat ze in de komende maanden steeds kleuriger zouden worden. Het huis lag vlak bij een parkje en van hieruit had je een goed uitzicht op Mount Wilson en de omringende dalen.

Een jaar geleden zou ik mijn laptop erom hebben durven te verwedden dat ik nooit een mooiere plek dan Portland zou vinden. Maar nu was alles daar doordrenkt van herinneringen die ik voor altijd uit mijn geheugen wilde verbannen, terwijl het hier heel goed gelukt was die te verdringen. Sterker nog, ik had ook al heel veel nieuwe herinneringen kunnen creëren.

Ik maakte de deur van het gebouw waar Allie woonde open en liep de trappen op naar de tweede verdieping. Ik had intussen zo veel tijd bij Allie doorgebracht dat ik de weg hier haast beter kende dan die naar mijn eigen kamer op de campus. Je moest de voordeur een beetje aantrekken en er dan stevig tegenaan duwen om hem open te krijgen. Meteen toen ik de gang in liep hoorde ik Spideys vertrouwde gemiauw.

‘Hallo?’ riep ik vanuit de gang. Ik zette mijn tas neer en ritste mijn jas open. Nog steeds niet wetend of er eigenlijk iemand thuis was, liep ik voorzichtig in de richting van de woonkamer.

Stilte.

Alleen Spideys zachte gespin was te horen toen hij langs mijn benen streek. Voorzichtig liet ik mijn hand over zijn rood gevlekte rug glijden. Er verscheen meteen een brede glimlach op mijn gezicht en ik sloeg de tas met Watson weer over mijn schouder om me knus op de bank in de woonkamer te gaan installeren.

Maar wat er toen gebeurde was erger dan elk worstcasescenario dat ik voor die dag had kunnen bedenken.

Piemel.

Dat was het eerste wat ik zag.

Een tamelijk grote en, ter info, overduidelijk parate piemel bevond zich in mijn blikveld. Ik sperde mijn ogen open en keek op, naar Kaden, die met open mond terug staarde. De seconden verstreken en ik wilde echt niet kijken... maar hij was nu eenmaal naakt. En op de een of andere manier deden mijn ogen wat ze zelf wilden. Ik kneep ze meteen stevig dicht.

God, ik wilde dat ik spontaan door de grond kon zakken.

‘Kaden?’ klonk de stem van mijn beste vriendin vanuit de slaapkamer.

Dat haalde me uit mijn verstarring.

Ik maakte rechtsomkeert, waarbij ik natuurlijk over Spidey struikelde omdat ik mijn ogen nog steeds dichtgeknepen had, en rende zo snel mogelijk het huis uit. Kaden riep me nog iets na, maar ik maakte dat ik wegkwam. Mijn voetstappen weergalmden door het trappenhuis, de hakken van mijn enkellaarsjes tikten op het graniet, en plotseling knalde ik met volle vaart tegen iemand op.

Door de klap sloeg ik achterover en ik voelde een felle pijn in mijn gezicht. Ik tuimelde naar achteren en graaide om me heen om houvast te vinden. Daar! Ik kreeg degene tegen wie ik was op gebotst te pakken. Maar in plaats van mij houvast te geven, kreunde hij en wankelde hij net zo erg. Hij besloot me in zijn val mee te sleuren in plaats van boven op me te vallen. Dat vond ik heel aardig van hem.

Terwijl ik overeind probeerde te komen, gaf ik deze dag in mijn denkbeeldige agenda een vet, rood kruis.

Au. Waarschijnlijk was mijn neus gebroken. Mijn neus, en mijn knieën, en misschien ook een paar ribben.

‘Ik hoopte al heel lang dat je op mij viel, maar dat bedoelde ik eigenlijk niet zo letterlijk,’ hoorde ik onder mij en ik hield mijn adem in.

De dag kreeg meteen twee rode kruizen. En een vet zwart kruis en een emoji. Die van het aapje dat zijn ogen bedekt.

Ik streek met een arm de rode, verwarde plukken van mijn voorhoofd om weer iets te kunnen zien.

Stralende, donkerblauwe ogen ontmoetten mijn blik.

Die geamuseerde fonkeling kende ik zo goed. Net als de fluweelachtige stem, de opgetrokken mondhoek en het zwarte haar dat meestal een eigen leven leidde.

Spencer.

Ik was midden in mijn allerergste nachtmerrie beland. De enige jongen die het sinds mijn relatie uit was voor elkaar had gekregen dat ik het mezelf opgelegde celibaat af en toe in twijfel trok.

‘Ik geloof dat mijn neus gebroken is,’ zei ik kreunend en ik blies een pluk van mijn pony uit mijn oog. Zelfs dit hele kleine briesje deed mijn neusrug kloppen. Er schoof een hand van mijn heup naar mijn gezicht, die dit lichaamsonderdeel voorzichtig betastte. Mijn huid begon te tintelen, zelfs door het pijnlijke geklop heen.

‘Niets gebroken.’

De stelligheid waarmee hij het zei maakte me wantrouwig. ‘Hoe weet je dat?’ vroeg ik.

Hij legde nu zijn andere hand op mijn heup, alsof die daar hoorde. Vertrouwd. Zelfverzekerd. En ik kreeg het gewoon niet voor elkaar om weer op te staan.

‘Ik heb mijn neus een keertje gebroken,’ legde Spencer uit en hij draaide zijn hoofd opzij, waardoor ik zijn gezicht en profiel kon zien. ‘Zie je?’

Inderdaad. Boven op de neusrug zat een hobbeltje. Automatisch gleed mijn blik langs de strakke lijn van zijn kin naar zijn mond en meteen weer terug naar boven. Ik voelde een sensatie in mijn borstkas en ontwaakte eindelijk uit mijn verstarring.

Ik duwde me voorzichtig van de grond omhoog en stond op. ‘Sorry. Ik wilde je niet omverlopen.’

Hij stond ook op, nog steeds met die bijna-glimlach rond zijn mondhoeken. Toen hij eindelijk overeind gekomen was, hield hij

zijn onderarm voor zijn buik en maakte hij een lichte buiging voor me.

‘Het was me een eer, Dawn.’ Hij rechtte zijn rug weer en keek van boven op me neer.

Spencer was lang, veel langer dan ik, wat met mijn armetierige een meter achtenvijftig geen kunst was.

‘Als je weer eens iemand als persoonlijke muur kunt gebruiken, neem je maar contact met me op. Je hebt mijn nummer.’ Hij grijnsde en toonde een rij rechte, regelmatige tanden.

Weer voelde ik een tinteling in mijn bovenlichaam, dit keer was het een verraderlijk gefladder in mijn buik.

Die ellendige Spencer Cosgrove.

De eerste keer dat ik hem zag, was er één woord door mijn hoofd geschoten: shit.

Omdat ik hem voor Kaden had aangezien, die Allie destijds niet erg vriendelijk had behandeld, had ik hem een flinke trap gegeven. Er was een scheve grijns op zijn gezicht verschenen en toen waren het plotseling drie woorden geweest die door mijn hoofd schoten: shit, shit, shit.

Allie had het misverstand snel opgehelderd. Terwijl ik graag nog wat langer woedend op hem was geweest, want dan zou ik een perfect excuus hebben gehad om dat wat overduidelijk was te negeren. Namelijk dat Spencer hot was.

Hij was hotter dan veilig was voor zijn omgeving. Ik wilde hem niet leuk vinden, maar het was een feit dat ik niet kon ontkennen. Ook al deed ik nog zo mijn best.

‘Dawn?’ vroeg Spencer en er verscheen een lichte frons op zijn voorhoofd. ‘Alles oké? Je bent toch niet al te hard met je hoofd tegen mijn stalen borstkas aan geklapt, of wel?’

Het was duidelijk dat hij een grapje maakte, zoals hij over iedereen grapjes maakte die in zijn vaarwater kwam. Spencer was niet erg breed. Maar dat maakte hem niet minder aantrekkelijk – integendeel. Hij had het slanke, gespierde lichaam van een hardloper

en was perfect gebouwd. Niet te breed, niet te smal. Precies ertussenin. Gewoon... oef.

‘Ik ben blij dat ik tegen jouw sterke lijf ben op gebotst en niet tegen een muur,’ antwoordde ik enigszins buiten adem. Ik keek om me heen waar Watson was. Hij moest tijdens onze val een flinke smak hebben gemaakt. Hopelijk had de zachte tas de grootste klap opgevangen. Ik had niet genoeg geld voor een nieuwe laptop.

‘Was je bij Allie?’ vroeg Spencer en zijn arm schoof in mijn blikveld. Hij had Watson van de grond geraapt en veegde met zijn andere hand een paar vlekken van de zwarte laptops.

Zijn vraag wekte een herinnering in mijn hoofd op. Ik staaarde hem met wijd opengesperde ogen aan.

‘Je kunt niet naar boven!’ Ik schudde heftig mijn hoofd. Mijn haren wapperden om me heen en er bleef een pluk tussen mijn lippen plakken. Ik blies hem weer weg.

Spencer fronste opnieuw zijn voorhoofd. ‘Kaden en ik hadden afgesproken om samen aan een project te werken.’

Ik wilde tegen hem zeggen dat Kaden en Allie bezig waren of het op een andere manier netjes omschrijven, maar in plaats daarvan flapte ik er slechts één woord uit. ‘Piemel.’

Hij knipperde verbluft met zijn ogen. ‘Wat?’

En alsof ik een cd was die bleef hangen, zei ik hetzelfde woord nog een keer en dit keer zelfs wat harder. ‘Piemel!’

De situatie deed me denken aan het piemelspel waarbij degene die het woord het hardste in het openbaar durfde te roepen won.

‘Ik kan je Cosgrove junior wel laten zien, maar daarvoor zouden we misschien wat meer privacy moeten hebben, vind je niet?’ Hij keek me aan en haalde toen onverschillig zijn schouders op. ‘Maar goed, als je wilt, oké, dan hier. Het zou er vroeg of laat toch wel van gekomen zijn.’ Spencer frunnikte aan zijn riem.

Ik pakte onmiddellijk zijn handen en trok ze weg. ‘Niet jouw piemel, idioot!’ snauwde ik. ‘Kaden was naakt toen ik binnenviel. Ik geloof... dat ze nu even geen tijd voor ons hebben.’

Spencer perste zijn lippen op elkaar. Zijn schouders begonnen te schokken.

‘Ja, lach maar,’ zei ik verbeten en ik liet zijn handen abrupt los.

Hij gooide zijn hoofd in zijn nek en lachte luid. Het klonk schor. Zijn lach vulde het hele trappenhuis en zorgde ervoor dat ik een koude rilling over mijn rug kreeg.

Ik haatte hem er een beetje om.

Gefrustreerd slaakte ik een zucht en ik zette de zware laptop op de grond. ‘Het is vandaag niet mijn dag.’

‘Wat moest je dan doen?’ vroeg Spencer nadat zijn lach was afgezwakt tot een scheve grijns.

‘Ik moet nog wat werken en heb geen idee waar ik nu naartoe moet,’ antwoordde ik.

‘Waarom ga je niet terug naar je kamer?’ vroeg hij terwijl hij met de rits van zijn zwarte jack speelde. Hij draaide het lipje in zijn hand, trok de rits een stukje open en daarna weer dicht.

Zo ging dat altijd met Spencer. Hij kon niet stilstaan, waarschijnlijk zelfs niet als het een kwestie van leven en dood was. Daarvoor had hij veel te veel opgekropte energie in zich. Hij speelde met alles wat hij in handen kreeg. Elke keer als ik met Allie afsprak om samen te gaan studeren, werden we gek van hem omdat hij onophoudelijk met pennen op boeken tikte of niet van het knopje van zijn balpen af kon blijven.

In het begin had ik het nog raar gevonden. Aan de ene kant had het me verward dat ik hem zo extreem aantrekkelijk vond, aan de andere kant had het me altijd nerveus gemaakt dat hij constant in beweging was. Maar hoe meer tijd we met elkaar doorbrachten, hoe meer ik aan die gewoontes van hem wende. Intussen was Spencer een van mijn beste vrienden.

Alleen een vriend. Meer niet.

‘Sawyer is... bezig. Daarom ben ik in een café gaan zitten, maar daar kon ik me niet concentreren omdat er een creep was die me op een kop koffie wilde trakteren, en toen ben ik hiernaartoe ge-

gaan omdat ik dacht dat Allie en Kaden niet thuis waren,' zei ik ontwijkend.

Spencer lachte onderdrukt. 'Je gaat me toch niet vertellen dat je Sawyer ook bij het...'

Met een ruk keek ik op. 'Nee, dat heb ik niet.'

Ik zag een fonkeling in zijn ogen en zag dat hij geen woord geloofde van wat ik zei. 'Je kunt met mij mee naar huis.'

Ik wilde tegenstribbelen, maar bedacht toen dat ik nog nooit bij Spencer thuis was geweest. We maakten deel uit van dezelfde vriendengroep en brachten veel tijd met elkaar door, maar spraken nooit bij hem af. Eerlijk gezegd was ik een beetje nieuwsgierig waarom hij ons nooit bij hem thuis uitnodigde.

Toch kon ik niet met hem meegaan. Iets diep binnen in mij verzettede zich ertegen om alleen met hem te zijn. We waren niet vaak met zijn tweeën, maar als het af en toe toch voorkwam, moest ik me beheersen om niet te lang naar hem te staren. In het bijzijn van onze vrienden was het makkelijker.

'Ik weet niet.'

Hij boog naar me toe. 'Waarom niet?' vroeg hij en zijn blik gleed peinzend over mijn gezicht. Hij was dichtbij, veel te dichtbij.

Mijn hart maakte een sprongetje, hoewel het dat niet moest doen. Bij niemand. Ik had het mijn hart nadrukkelijk verboden. Dat stomme, verraderlijke hart. Ik vertroetelde het en verzorgde het zodat het weer gezond zou worden, en nou deed het dit weer.

'Omdat...' Ik moest mijn keel schrapen omdat hij zo dichtbij was. Natuurlijk reageerde mijn instinct op zijn scherpe geur en zijn charismatische uitstraling. Maar dat had helemaal niets met mij en mijn wensen te maken. Ik had afstand nodig als ik wilde verhinderen dat de hitte in mijn buik zich verder omhoog vocht en zich uiteindelijk in een tomaatrode kleur op mijn wangen verspreidde. Bij sommige meisjes stond die rode kleur mooi. Zij zagen eruit alsof ze net van een heerlijke winterwandeling terugkwamen. Maar ik kreeg vlekken die eerst in mijn hals verschenen en zich

vervolgens ongelijkmatig over mijn gezicht verspreidden. Het tegendeel van aantrekkelijk dus. Bovendien wilde ik niet door Spencer gaan blozen.

Alsof hij mijn gedachten kon lezen ging hij weer rechtop staan. Met een snelle beweging tilde hij mijn tas van de grond op.

‘Hé!’ riep ik en ik sprong op. Ik pakte mijn jas en stak mijn armen in de mouwen. Toen ik me omdraaide was Spencer de trap al af gelopen. ‘Geef Watson terug!’

Op de volgende overloop bleef hij staan en keek hij naar me op. ‘Watson? Als John Watson?’

Ik knikte en wikkelde tijdens het lopen de sjaal om mijn nek, terwijl Spencer diep vanuit zijn borstkas een grommend geluid liet horen.

‘Als je eens wist hoe graag ik je nu op dit moment om een date zou willen vragen.’

Ik zuchtte. Zo ging het al meer dan een half jaar. Hij vroeg me bijna dagelijks om een date – en elke keer zei ik nee.

Ik had geen dates. Ik wilde geen dates. En los van waar mijn lichaam naar verlangde – ik zou nooit meer iets met een jongen beginnen.

‘Je kent het antwoord,’ zei ik en ik bleef één trede boven hem staan. Nu bevonden we ons op ooghoogte.

Het enige wat ik zag was blauw. Blauw en die grijns.

‘Maar je komt wel mee, toch?’

‘Je laat me geen andere keuze, of wel soms?’ antwoordde ik.

Het volgende moment had hij zich omgedraaid en sprong hij de laatste treden af, met Watson als een gijzelaar onder zijn arm geklemd.

Dat was dan blijkbaar mijn antwoord.

2

Spencer had een bruinrode Volvo hatchback, waarvan de kleur vloekte bij mijn haar. Tijdens het rijden trommelde hij op het stuur, hoewel de radio niet aanstond. We praatten over koetjes en kalfjes. Over de studie, de films die we onlangs hadden gezien en het aankomende feest van de studentenvereniging waar we eigenlijk niet naartoe wilden.

Spencer had altijd iets te vertellen. Zijn hoofdvak was Creative Industries en hij was al twee keer gewisseld van bijvak omdat hij niet kon kiezen en alles interessant vond.

Dit semester lag zijn focus op Sexuality, Gender and Queer Studies en ik vroeg van alles over het vak, dat destijds ook hoog op mijn lijstje had gestaan. Maar ik was toen aangenomen voor Engels met als kernvak Creative Writing en dat was de studie die ik het liefst wilde volgen.

Terwijl we met elkaar praatten ebde mijn tegenzin om met hem mee naar huis te gaan weg. Zolang hij geen schunnige opmerkingen maakte, was hij namelijk een goede vriend, in wiens gezelschap ik me intussen erg prettig voelde.

Het duurde niet lang tot we in een mooie woonwijk kwamen die – net als eigenlijk alles in Woodshill – vlak bij het centrum lag.

Spencer parkeerde de auto op een vrij plekje langs de stoepwand. Ik stapte uit en keek om me heen. Het was hier zelfs nog wat mooier dan bij Allie en Kaden. De keurige rijtjeshuizen hadden verzorgde voortuintjes en waren omgeven door groene plantsoenen.

‘Wow,’ mompelde ik.

De huizen leken met hun hoekige erkers en raampartijen net het decor van een filmset. Het was vast een nieuwbouwwijk, alles zag

er nog zo fris uit en rook nog zo nieuw. Maar de huizen waren wel aan de stijl van de andere woonhuizen in Woodshill aangepast. Het was hier alleen ietsjes nieuwer en mooier. Ik keek Spencer verbaasd aan, maar hij ontweek mijn blik en liep naar de voordeur. Ik volgde hem terwijl ik naar de bomen en de nette rijen plantjes keek, die ondanks de kou al begonnen te bloeien.

Spencer liep rechtstreeks naar het smalle, door struiken omzoomde pad dat naar een donkergroene huisdeur met melkglasraampjes leidde. Zijn schouders leken gespannen terwijl hij de sleutel in het slot stak en tegen de deur duwde. Hij stapte opzij om me binnen te laten.

‘Nou, hier zullen we zeker geen naakte persoon tegenkomen, toch?’ zei ik terwijl ik onzeker het huis binnenging. Sinds we de straat ingereden waren leek Spencer stil. Te stil. Hij maakte niet meer van die onrustige bewegingen. Het enige wat nog aan de normale Spencer herinnerde, was dat hij Watson nog steeds in de borstklem hield.

‘Nee, ik woon hier in mijn eentje,’ zei hij met een glimlach die een beetje gemaakt leek. ‘En ik loop alleen naakt rond als ik daarvoor in de stemming ben.’ Hij trok dubbelzinnig zijn wenkbrauwen op en ik moest vanbinnen zuchten. Dat klonk al meer naar Spencer.

Hij nam mijn jas aan en hing die aan de kapstok, waarna hij me door de gang naar de woonkamer leidde.

O, wow.

Grijze muren, een donkere houten vloer en meubels met crèmekleurige accenten. Een enorme hoekbank met gedecoreerde kussens vormde de afscheiding tussen de woonkamer en het open eetgedeelte, waar een grote, grove houten tafel met zes stoelen stond. Ik boog links de hoek om en zag de keuken. En slaakte een gepijnigde kreet – een mengeling van verbazing en opwindning en...

‘Hoe kón je?’ Ik draaide me boos naar hem om.

Hij bleef in het eetgedeelte staan met zijn handen in zijn zakken.

Ik wees met mijn duim over mijn schouder. ‘Je weet hoe graag ik

kook en toch heb je dit geheimgehouden?’

De nieuwe inbouwkeuken was de droom van elke hobbykok en het tegendeel van het armetierige keukentje waarmee ik op de campus genoeg moest nemen. Aan de rechterkant stond een gasfornuis, op het gepolijste aanrechtblad stond een messenblok dat er nog fonkelnieuw uitzag. Daarboven hing een metalen stang waaraan roestvrijstalen spatels en allerlei ander keukengerei hing.

Ik liep naar het fornuis, draaide me zwierig om en steunde met mijn armen achter me op het aanrecht waar ik meteen verliefd op was.

‘Hallo,’ zei ik vleierig en met een klein knicksje. ‘Ik woon hier.’

Er lag een halve glimlach om Spencers mondhoeken. ‘*Sex and the City?*’

Ik legde trots mijn hand op mijn borst. ‘Je bent een goede leerling, Cosgrove.’

‘Dat komt doordat we de film drie keer met jullie moesten bekijken, Edwards,’ zei hij en hij slenterde op me af. Hij speelde wat met het messenblok naast mij, trok er het ene na het andere mes uit, bekeek het even, ging met zijn duim over het heft en zette het ten slotte weer terug op zijn plek.

Mijn handen jeukten om hem tegen te houden, maar het was helemaal geen goed idee om Spencer aan te raken. Ik vond het niet fijn hoe mijn lichaam op het zijne reageerde.

‘Mag ik je wat vragen, Spence?’ vroeg ik na een poosje.

Hij maakte slechts een grommend geluid.

‘Waarom zijn we hier nog nooit geweest? Ik bedoel, soms zitten we in het weekend allemaal opgepropt in Scotts woning, terwijl hier...’ – ik maakte een weids gebaar met mijn handen – ‘voldoende plek is.’ Dat was een understatement. Alleen de woonkamer was al drie keer zo groot als onze kamers op de campus.

Hij bleef abrupt stilstaan voordat hij met een ruk het laatste mes terug schoof. Hij haalde diep adem. ‘Het huis is van mijn ouders.’